

SUMOGÓ.

Megjelen :
minden vasárnap.

Egyes szám 10 kr.

Előfizetési feltételek.

Egész évre 5 forint. Félévre 2 forint 50 kr.
Negyedévre 1 forint 25 kr.

Hirdetéseket elfogad a kiadóhivatal és Jäger Nándor
ur könyvkereskedése.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

II. tized 271. szám,
hová a lap szellemi részét illető
kéziratok is czimzendők.

A Mandarin és a Bonzok.

A Mandarin és a Bonzok.*)

Chinai történet.

(Képiüklöz.)

*Messze, messze, Ázsiában**A „Menyeknek országában“**Mit nagy köfal vesz körül:**Látni szörnyü messzirül**Egy nagy tornyot, porcellánbul,**Mely lebámul**A körülte nyüssgő zajra,**Mint ki mondani akarja:**„Mi a kő ütött hozzátok,**Hogy nyugalmam zavarjátok?“**Mert a nagy torony körül**Egy nagy város is terül,**Melynek népe**Épp most lépe,**Századok után, megint**Amaz utra, melyre int**A korszellem,**Amely ellen**Hasztalan küzd a sötétség.**Amde, hogy szavam megértsek**S hasztalan, szóm ne legyen,**Illő sorba hadd vegyem,**Hogy s mikép volt a történet**Melyről mostanság regélek.**Nos tehát, mikép, mikép nem:**Ezt nehéz vón elbeszélmem,**A „menyeknek országában“,**Egy hős mandarin agyában**Megfogamszott egy nagy eszme —**S hogy ne légyen kárba veszve,**A hős mandarin, legott**A mikádóhoz futott**S leborulva trónja mellé,**Homlokát a földhöz verve,**Szólt imigy: „Hallgass ki ma,**Hold füle, napnak fia!**Nagy mikádó!**Tüszokádó**Hegyre, ki ha rákiáltasz,**Több hamut, lávát nem ad az.**Mint hü szolgád**Föttem hozzád,**Hogy közöljem a nagy eszmét,**Mely tiéd, uram, egészen —**Nékem benne semmi részem**(Ne okozza hát főm vesztét.)**„Ugyan, ugyan, nyögđ ki már na!“**— A mikádó közbevága —**„Annyi szóból meg nem értem;**Hogy mi eszmém volna nékem,**Melyről semmit sem tudok . . .**Nyögđ ki már, te vad tulok!“**„Oh, uram! kegyes szavad**Szívem mélyeig lehat“**— Igy felelt a mandarin rá —**„Am kevés szóval ki bírná**Elbeszélni,**Azt az égi**Eszmét, amilyent egy század**Óta, meg nem érlelt házad!**De mivel hogy úgy kívánod,**Fő uram, lenyüggöm számat**S kurtán-furcsán**— El ne fuss ám —**Im, eszméd napfényre juthat:**Építsünk egy lóvasutat!“**„Lóvasutat! itt, mindlunk,**Hol gyaloghintókba járunk?**S erre mondod, hogy: én eszmém?**Oh, türelmem hogy ne vesztném**S harakirit*) ne szabjak rád,**Elnémítani vakmerő száad — —!**Mit szól rá a bonzok serge,**Mit a mandarinok rendje**Ha eléjük most, nagy szájjal**Lépek egy ily indítványnyal?“**„Mit? — Csak bizd rám, jó uram!**Mandarint, amennyi van,**Te csak végezz a bonzokkal,**Győzd meg őket szóval, okkal,**▲ jó nép meg*

*) Bonz = chinai pap.

*) Harakiri = halálos ítélet, mely szerint az elítélt önhasát felhasítja.

Rajong érted
 S ha vasutat adsz neki
 Átdva, hõn, emlegeti
 A mikádó nagy nevét,
 Ki érette sikra lép.
 Bátorság, uram! előre!
 S menne bár a légvégsõre,
 Birkózzunk meg az eszmével
 Mit te bölcs agyad megérlett!

Igy a mandarin szép szóval,
 Bátorító, biztatóval,
 A mikádót ráveszi
 S az, közhírré is teszi:
 Hogy nagy eszme forr agyában,
 Mely Pekingnek városában
 Százados hiányt ledönt
 És reá jólétet önt.

Im ezért a szörnyü lárma
 Jó Pekingnek városába,
 Népe Zajgott akkoron
 S bámulá a nagy torony...

És alatt a nagy pecsétés
 Irás, sorba mind, ki részes
 Az országos nagy tanácsba
 Szépen rendben, összejárta:
 Hogy legottan gyűljenek be
 És csendesen üljének le
 Meghallgatván a nagy eszmét,
 Mely az ósdiaknak vesztét
 Hirdeti
 S megveti
 Azt, mi régi, hagyományos,
 Lóvasutat alkotván most.

És begyűltek mind a bonzok,
 Mandarinok, udvaroncok
 Hosszu serge
 Sorba, rendbe
 Ki padon, ki meg divánon,
 Ki mogorván, ki vidámon
 Foglala el ott helyét.
 A mikádó is belép
 És a trónon hely't foglalván,
 Szólt hozzájuk ilyenformán:

„Álmod láttam, fényes álmod,
 — Budha adta látnom azt —
 Híveim! élétek állok,
 Hirdetvén egy új tavaszt,
 Mely Pekingnek városára
 Hosszu-hosszu téli álma
 Tüntén, ime felderül,
 Ha mellettem, emberül,
 Sorakoztok
 S nem okoztok
 Zűrsavart, visszályt megint,
 Ősi szép szokás szerint.
 Városunkra kedv derülhet,
 Eszmém, álmod teljesülhet:
 Hogyha most le nem szavastok,
 Nem képezték annyi kasztot,
 Elfeledve a rég multat:
 Építsünk egy lóvasutat!”

„Lóvasutat! itt minálunk,
 Hol gyaloghintókba járunk?
 Fölkiált a bonz-serég,
 Hogy a nagy terem remeg.
 „Lóvasut! ugyan mi végre?...
 Hah, az égre!
 Vakmerõ, ki ily eszmével
 Szórja köztünk szét a metelyt
 S arra sem vár, hogy talán
 Itt, a közjó asztalán
 Bonz veti föl majd az eszmét...
 Na bizony! — Ugyan mi lesz még
 A világból,
 Ha magától
 Jó ilyen szép gondolatra
 És nem bizza azt a papra!”

Igy a bonzok... nézni kin,
 Am föláll a mandarin
 Felbujtója mikádónak,
 Ki ez eszmét látta jónak,
 S szólt ilyenkép: „Jól tudom,
 Hogy a bonzzal egy huron,
 Mily nehéz notát pengetni
 S hogy ti elszoktátok vetni
 Az eszmét, mely nem tiétek,
 Nos, tehát, azt mondom néktek,

*Csak azért is,
Hogy ha vért is
Izzad most szent atyaságtok
Tajtékkzik bár düh-től szátok
Csak meg lesz a lóvasut!*

*Ily szavakkal el — kifut
Az utcára
És nyomába,
— Űzve őt a mérges bonczok
S velük mind az udvaroncok.
És a nagy gyűlés teremben
Egy magányos sohaj rebben
A mikádóé talán,
Aki trónja zsámolyán
Igy kiált fel: „Udvaroncztul
Ments meg oh, uram! s a boncztul!”*

*S lesz-e hát vasut Pekingben?
Hej! biz ezt bajos elhinnem,
Mert, ha már a mandarin
— Ugy, a mint azt nézni kin
Ott a képen —
Mindenképen
Sarkantyuzza is lovát:
Am a bonczok odaát
Nem tágitnak egy tappot se
S nem használ sarkantyú, bot se,
Megfeneklik a vasut
S révhez el, sehogy se jut.*

*„Oh, uram! az udvaroncztul
Ments meg minket és — a boncztul!”*

Mephisto.

Az öreg Sirsl Wolf akaska- dásai.

— O „Hóttmezü“ szerkesztü oresága, oki van edj najdon nadj khapedität, fülhi oz egész izroelitoságot, hojd nilatkoza ki mogát: az ü ne- viba nilatkozta-e o phialat Stern aztot ki, hojd o „Hóttmezü“ hazud. Thonálok én eztet nadjon kü- lemes, hojd szerkesztü oreság nem elégszi meg aval vele, hojd edj ember kiállit neki hazogsági

bizonitván, honem kiván aztot, hojd ezt o bizo- nitván edj egész Kilé hitelésitsen.

— Aztot ir a „Hóttmezü“, hojd a Dras- kóczy pap oreság mast nem éri rá mogát nilat- kozni és megfelelni o támodásokra, mer nincs van neki rá erre mast idü, honem majd üsszel, ho egyéb dalga nem lesz, fag felelni mindenre. Phé- lek, najdon phélek, hojd az o sak beürekedt szik nadj kárt teszi még o nadjtiszteletü oreságba benne, mer thonál expladálni ebe o kánikolai me- legbe, omi lenne nadj kár oz olvasó küzünségre rá.

— Phiamlében, mandtam oz én Khobi jere- kemnek, oki van edj najdan szürnü hirtelen ther- mézetü jerek. Ho téged valaki meghámodja, ne elhirtelenkedj o dalag, ne thámadj ütet mingyár vissza. Türtüsetesd o te thermézetedet udj, mint a hagy teszi a „Hóttmezü“, oki mikar ütet valaki megtámod, csak annit ir, hojd majd edj hét molva fag irni. Khül neki mindég két hét, omig belelo- vagol mogát edj thámódó czikba bele. Ez o nad- szerö phiamlében, ezt tanold meg te is, akar soha se nem árt senkinek se ho te ütet vissza meg- thámadsz.

A mükedvelókhöz.

Megdicsérték, hirlapokban,
Városunknak ifjuságát
Társadalmunk hogy élesztik,
Ápolván szellem világát . . .

Állandó mükedvelőknek
Is beálltak sorba-rendbe,
Bál, hangverseny, karikázás,
Egymást éri, sorba szedve.

Láttuk is a karikázást,
Sőt a bálban is volt részünk
De a szellemiek terén
Nagy hiányosságot érzünk.

Hangversenyzők, mükedvelők
Tett terére mikor léptek?
Vagy elég ha hirlapokban
Szégyenszemre megdicsérték?

Lucy-Ferr.

Garantirozott hírek.

— Az állandó műkedvelő-társaság nem hiába készülődött olyan hosszasan, hogy működését megkezdje. Első és legközelebb megtartandó előadására olyan klasszikus darabot választott, mely bizto- garantiát nyújt arra nézve, hogy a társaság magas színvonalra helyezkedik és igazi szellemi élvezetet óhajt nyújtani közönségünknek. A legközelebb színpadra kerülő darab ugyanis Shakespeare klasszikus vígjátéka: „Sok kühö, semmiért.“

— Szentesről legközelebb egy küldöttség érkezik városunkba, az ártézi kut munkálatait megsejmelendő. A küldöttség ez alkalommal megtekinti a díszes nagy fürdőépületet is, melyet városunk áldozatkész köztörvényhatósága, az új ártézi kut fölös vízének értékesítésével létesített.

— A kanizsaiak egy új ovodát állítottak ismét, melynek vezetését a mi érdemekben gazdag ovodásunkra, Fodor dadóra akarják bízni. E célból egy titkos küldöttség jó a napokban városunkba, hogy *viasszaszöktesse* Fodort Vásárhelyről Kanizsára.

— A Rákóczy csengetyű az ó-toronyban elromlott. Tekintve sok évi és hü szolgálatait, a ref. egyház az „ecsed-i lép“-ok várából kikerült híres csengetyűt, — a csúcsi lápok alá fogja díszesen eltemetni.

— A ref. hitközség presbytériuma szigorú átiratot intézett a zsidó hitközséghez: hogyan mérészelte a hitközség Willheim tanítót 31 év után már nyugdíjjal helyezni nyugalomba, mikor ők az öreg Zsarkót 56 évi szolgálat után is csak nyugdíj nélkül tolták ki.

— A „Tolonc“-ot adta elő egy vándor színész család a héten kétszer a „Sasban.“ Nomen est omen: ha még egyszer előadják, bizonyosan ki-Tolonczták volna őket városunkból.

— Fedett sátor épül a népiünnepélyre a népkertben. Hogy a hatóság kijátszassék és a sátorból állandó vigadó váljék, az ifjuság abban állandóan fog ezután Oláh Miskázní.

— A kis cseléd, miután a babát a kertben elásta, hazafutott az édes mamájához és ott találván szerzőt, egész fölháborodással szidta le, hogy hogy merte őt rossz utra téríteni.

— Rómer Flóris kitünő régészünk legközelebb régészeti ásatások céljából városunkba jön. A kitünő tudós ugyanis meg akarja menteni nemzeti muzeumunk számára azokat a kitünő ódon ásatag eszméket, melyek olykor-olykor még mindig ott kísértének köztörvényhatóságunk gyűlésein a zöld asztalnál.

— Irányi Dezsőnek két évvel ezelőtt a „Budapesti Hírlap“-ban „Libapásztorlány“ cím

alatt megjelent tárczáját a helybeli Moniteur: a „Vás. és Vidéke“ „Dujduj“ címmel kiollóztá. Ugyanakkor esett a „Vásárhely és Vidékének“ a „Szegeci Napló“, ennek meg a „Nemzet“ és a „Dujduj“-t, mint eredeti közleményt hozták. Legközelebb a „visszatért“ címmel ugyanezt a tárczát fogja hozni a „Vásárhely és Vidéke.“

— Stern joginas tiltakozik azon megtiszteltetés ellen, melyben őt Fandaur lapcsináló önmagához hasonlítja akkor, midőn azon vadmajmok közé sorozza, kiket Mephistó minden héten megordítottat.

— Dongó-bál levén készülöben, tekintve, hogy cigányaink renoméját az orosházi hangszok komolyan fenyegetik, Kovács Lajos fő-dongász, mint a bál főrendezője Floráéknak meghagyta, hogy alkalmoszerű új darabot mutassanak be a dongó-bálra. Flóra Jancsiék, ezen felsőbb meghagyás folytán, erősen készülnek a „Csipd meg bogár“ kezdetű melancholikus néprománccza s a „Diri-duri dongó“ című új népalra, melyekben már is esténként gyönyörködtetik a promenádon sétáló közönséget.

Kacsá Jónás levelei néhai kedveséhez.

Szium szende szerelme!

Hő - hulláma
csap el fölöttem
a szü szelid ér-
zemenyének,
mely kikitör egy-
egy sohajtásban,
— valamiképen
az éhező gyomor
vágyteli érzené-
nye kikitör egy-
egy korgásban
mikor entesti sze-
meim elé varázso-
lom, ah! fájdá-
lom! már olyan
régóta elhervadt,
de előttem még

mindig a 45 év szende kisleányi bü-bubájá-
ban viruló biboros arczodat, oh, Ludomillám!!
Emlékszel-e? igen, oh emlékszel-e? ötvenhat
éves voltam épen, a fejmlágya már 16 éve
nőtt be. *Tizenhat év!* Érted-e oh, Ludomillám!
e szó varázsát? — tizenhat éves érett ifju!
oh, mert ifju valék! — — Te — a negy-
venedik tavasz virulását láttad eljönni erre
a földre, mely napdíjban forog a maga tengelye
körül éppen úgy, mint ahogy én napdíjban —

tiszteletbeli napdíjban forgok az én főnököm, a telekes ur körül. — Oh, Ludomillám! 15 évvel valál túl a koron, mikor az irigy, rosz nyelvű emberek aggszüz sorba veszik a viruló hajadont. — *Tizenöt év!* — Mennyi költészet, mennyi vágykeltő varázs van ebben: tizenöt év! . . . És találkozott a tizenhat éves ifjú a tizenöt éves szende hajadonnal — — — oh, Ludomillám, emlékszel-e? Szemem oda tapadt picziny, csontos kacskáidhoz, melyeknek egyike egy hideg sült libaczombot emelintett kecseli tartással, míg a másikban — oh, dicső amazon, méltó elődje d'Arc Johannitának! öldöklő feyvert, egy hatalmas — fehérvári bicskiát villogtatál. Emlékszel-e oh, Ludomilla? Meg voltam igazve, le volt, egy pillanat alatt nyugözve egész enlényem az élém táruló, vadregényes idylli kép büvvarázsa által. Igen, oh, Ludomilla! egy percz alatt hódították meg, 15 évéd büve bája és parányi kacsoíd az én tizenhat éves napdíjas szívemet. De nem, nem csak szívemet: szememet, számat, gyomromat is!

Szívem feldobogott, gyomrom felkorogott és szemem tévetegen járt, hol piczin kezeidnél s az azokban *viruló* rózsaszínre sült libaczombnál, hol meg *nyiló* biboros arczodnál, melynek ildomos redőkbe vont édes csücskös ajaka élvezetg vágygal csókdosott minden egyes libasült darabkát, hogy élvezetessé tegye neki a minden enyé-szeteknek utját, melyre indulandó volt.

Oh, mint szerettem volna már akkor ajkamat egybeforrasztani a te ajakaddal, oh Ludomilla! Tizenhat éves szívem egész lánghévével, napdíjas gyomrom minden idegszálával oda vonzottak te hozzád és te . . . talán titkos sugallattól ösztönöztetve, megértetted az „*idők jelét*“ — (éppen esti 8 órát harangoztak) és így szóltál:

„Tessék velem tartani, édes Kacsza ur!“ s ezzel a kaszniból kikértült a párja is, a kezében tartott rózsásra sült kedves libaczombnak. Igen, oh Ludomilla! ez a libaczomb a *párja* volt amannak s ez a gondolat hatott át akkor, mikor ős vademberek szokását követve, kiknél ha az egyik meghal, elenyészik, megsemmisül, akkor vele megy az enyészetbe a másik is, mondom, ez a gondolat hatott át, hogy a pár párját én is elküldém az enyészet utjára.

Talán nem tettem ezt olyan gyöngéd figyelemmel, mint te, oh, Ludomilla! A férfi, a napdíjas férfi egészen más álláspontot foglal el, egy sült libaczombbal szemben, mint ti: szép nem, de te, oh, elrepült angyal, te csak mosolyogva nézted az enyésztes tényvázlatát!

Aztán — magam sem tudom már, hogy történt, de egyszerre édes illatu kezéd ott pihent

az én kezemben. Olyan rózsapiros volt az is . . . olyan épen, mint az a sült libaczomb, melyet csak az imént tartott s a melynek most már csak meghustalanított váza vegyült össze újjaid clarikordiumával. Azután ajkamhoz emeltem az édes illatu, kedves kezét és te . . . egyszerre egy éles sikoltással kaptad ki azt az én kezemből . . . talán azt hitted . . . nem, nem nihetted azt, hogy sültnek nézzem a kezek legkeskenyebbjét, melyen csak aether körvonalakban volt meg az, ami földi . . . nem, oh, Ludomilla! Hő-hű napdíjasod csak egy csókot akart rálehelni arra az illatos kézre, hogy addigis éledelegjen a pecsenye bódító szagában.

Az érzélem elfojt! Nem irhatok most tovább! Csalfa csábkép gyanánt lebeg előttem, a mult és — — a multnak ez az esteli 8 órája.

Oh, Ludomilla! Oh, aetheri keskeny kacso! Oh, fehérvári bicskia! Oh, rózsapirosra sült libaczomb! . . . Egy chaossá keveredve kavartok körültem, melyen csak a libaczomb rózsás pirja dereng át hozzám!

Szemem elhomályosul! gyomrom megkordul . . . ajkam kinyílik . . . csókolnék . . . de nincs kit . . . harapnék . . . de nincs mit!

Oh, Ludomilla! Oh, libaczomb! Tied vagyok, tied a sirig . . . hol mindketten enyésztek.

Kacsza Jónás,
tiszteletbeli napdíjas.

Ki mit keres Vásárhelyen?

Póka Laci „tetteseket“, a Buksy-czég jó rimeket, Papné asszony milliókat, Flóra Jancsi roz bankókat, Bájfi alacsony keritst, Kérdő Márton adóintést, Draskóczy népszerűséget, Ábrai „ügyelőség“-et, Oláh Miska a „zárórát“, Schvarcz tanár ur privat-órát, Takó egy uj „vetés-forgót“, Vetró Lajos sörös hordót, Dini „elnök“ vasparipát, Tápai négy ökör-gazdát, Fodor Lajos „méltó választ“, Gosztonyi a „tisztelt ház“-at, Szabó Mihály utca-vonalt, mit a tanács töle sokalt, Kardos Simi nép-gőzfürdőt, Török Lajos dús hajfürdőt, Kiss Bertalan disztemetést, Kohn Mórmez meg kövér vetést, az ifjuság Oláh Miskát, ki nékik még hitelre ad, Csáki Mihály: hol a setét? Dani pap — a becsületét.

A mult számunkban közöltt tréfás talány megfejtése:

„*Mig csak el nem önti az áradat magát a lapot.*„

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Mephisto.**

Bor, czukor és kávé árjegyzék

KÁNITZER REZSŐ

fűszer-, csemege- és bor-üzletéből H.-M.-Vásárhelyen.

Szentesi-utca 9. szám.

Van szerencsém a n. é. közönséggel ezennel borárjegyzékemet közölni, boraim a külföldieket kivéve saját töltéseim, miért valódiságukról és jóságukról kezkeskedem.

Fehér asztali:

Magyarádi	1880-iki 1 liter	kr.	30
"	" $\frac{1}{2}$ "	"	16
" kitünő	1878-iki 1 "	"	40
Literes üvegért 6 kr., fél literesért 4 krt számítok és annyiban is veszem vissza.			

Vörös borok:

Ménesi	1880-iki 1 lit.-es palaczk	60
"	" $\frac{1}{2}$ "	35
" (gyógytor)	1878-iki 1 "	90
"	" 70 c.-lit. pal.	70
"	" 50 "	55
"	" 35 "	40
Egri	1879-iki 1 lit. palaczk	90
"	" 70 c.-lit. pal.	70
"	" 50 "	50
Budai sashegyi	1878-iki 70 "	75
"	" 35 "	40
Villányi	1877-iki 70 "	70
"	" 35 "	40
Budai	1879-iki 70 "	70
"	" 35 "	40

Fehér pecsénye borok:

Magyarádi bakator	1874-iki 70 c.-lit. p.	60
Somlai	" 70 "	60
"	" 35 "	35
Neszmélyi	1877-iki 70 "	60
"	" 35 "	35

és minden más cikket a legjutányosabb árban.

Külföldi különleges borok:

Orvosi Mallaga sect		frt. kr.	2.50
Mallaga 1876. Spanyol	egész üveg		2.—
"	fél "		1.10
Madeira	egész üveg		2.—
"	fél "		1.20
Sherry	egész "		2.—
"	fél "		1.10
Xeres de la frontera sp. nyol	egész "		3.—
"	fél "		1.60
Medoc	egész "		1.50
"	fél "		80
Liebfrauenmilch	egész "		2.30
"	fél "		1.20
St. Julien bordói	egész "		1.70
"	fél "		90
Muscat Lunel spanyol	egész "		2.50
"	fél "		1.30
Lacrim Christi	egész "		2.—
Portwein	egész "		2.—
"	fél "		1.20

Ajánlok továbbá:

Elsőrendü czukrot különként	43
Másodrendü "	42
Koczkaezukrot "	46
Legfinomabb cuba kávé kilónként	1.80
Másodrendü "	1.75
Legfin. gyöngy "	1.80
Másodrendü gyöngy "	1.75
Arany jáva "	1.80
Arabiai Mocca "	1.90
Rió "	1.40

Tisztelettel

Kánitzer Rezső.

fűszerkereskedő. — Szentesi-utca 9. sz.

DR. SIVULSZKY

mosdóvize

teljes ártalmatlansága mellett a fogakra és arczsontokra a legjobb és legkitünőbb szer, májfoltok, szeplő és általában az arczbőr mindennemű tisztátalanságai ellen. Az arcz üdeségét, puhaságát egész a késő vénségig megőrzi. Ára egy palaczknak 60 krajczár.

DR. RICHTER

bécsi cs. kir. udvari fogorvos kitünő

MENTHIN-FOGPORA.

A legjobb szer a fogak és foghus ápolására.

Egy doboz ára 40 kr.

Kapható:

Bánfalvi Lajos gyógyszertárában,

Tabán, II. tized, 271. szám.